

ΚΑΠΟΤΕ... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Παιδική αφέλεια

Μπορεί την περίοδο της Επταετίας κάποιοι να είχαν δοκιμάσει για τα καλά τη φάλαγγα στα ανήλιαγα κρατητήρια της ΕΣΑ, η αφεντιά μου όμως τη βίωσε στο χωριό μας, που σπάνια περνούσε αστυνομικό όργανο από εκεί. Ήταν η εποχή που ρίχναμε τα τσιμέντα στο καινούριο σπίτι με εργολάβους δυο μαστόρους από το Πολύδροσο. Μπλεκόμουνα συνεχώς στα πόδια τους και τους ζάλιζα με τις ερωτήσεις μου και αυτοί, τόσο για να με προφυλάξουν, όσο και για να με ξεφορτωθούν, με διώχνανε μη τυχόν και πατήσω καμιά πρόκα από τις πολλές που υπήρχαν στα διάφορα κομμάτια ξύλου τριγύρω. Έφευγα για λίγο αλλά γυρνούσα ξανά και ξανά, άλλοτε με προφύλαξη και άλλοτε με αναίδεια, σαν απελπισμένη χήρα που της έλαχε στη χαροκαμένη μοίρα της μια στάλα χαράς και δε νοεί να αφήσει ήσυχη τη ζεστή κάμαρη επιπόλαιου νεανίσκου. Το κακό δεν άργησε βέβαια να συμβεί όπως ήταν λογικό.

Εκείνη την εποχή τα πρακτικά γιατροσόφια επικρατούσαν γιατί ήταν αρκετά δύσκολη η πρόσβαση σε κάποιο νοσοκομείο και το αγροτικό ιατρείο στα Καστέλια δεν αρκούσε για όλες τις περιπτώσεις. Η μέθοδος που συνήθως εφαρμοζόταν απαιτούσε απανωτά χτυπήματα στο πέλμα με ένα σανίδι, για ώρα, ώσπου να ξεράσει η πληγή όλο το πύον με το σκοτωμένο αίμα και αμέσως μετά καυτηριασμός με ζεματιστό λάδι. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο ήταν ασφαλώς ανώδυνα. Είχα ουρλιάξει από τον πόνο και θυμόμουνα για καιρό αυτή την κραυγή μου να περιφέρεται σαν πεινασμένο γεράκι στην περικόλειστη από τα τέσσερα βουνά «γούρνα» μας. Και λίγα χρόνια αργότερα, μπορούσα να φανταστώ και να νιώσω τον ανάλογο πόνο που κάποιοι άλλοι είχαν βιώσει από τελείως διαφορετική αιτία ή αφέλεια, είτε αυτό αποτελούσε δείγμα ηρωισμού είτε όχι.

Το γεγονός αυτό όμως, το να μου δώσουν τα μαστόρια τις πρώτες βοήθειες, έστω και με αυτόν τον επώδυνο τρόπο, με εμφανή την αγωνία τους για την επιτυχία του γιατροσοφίου, με έφερε ακόμη πιο κοντά τους. Έτσι, όταν τελείωσε ο σκελετός και ξεκίνησαν εργασίες στου Θεμιστοκλή του Ανδριτσόπουλου, άρχισαν και πάλι οι επισκέψεις μου, αλλά αυτή τη φορά τους παρατηρούσα από απόσταση, από το δρόμο. Το πάθημα φαίνεται μου είχε γίνει μάθημα. Δεν πήγαινα ακόμη σχολείο κι έπρεπε με κάποιο τρόπο να περάσει η ώρα μέχρι που αυτό θα σχόλαγε και θα βρισκόμουν με τους μεγαλύτερους για τις αθώες παιδικές μας τρέλες.

Ήταν αρκετές οι φορές που με φιλεύανε να πάρω μια καραμέλα ή μια τσίχλα και δεν πονηρεύτηκα το αστείο που κάποια στιγμή μου σκαρώσανε. «Πήγαινε στο Μούρκο και πάρε μια σήκω-βάρα, σήκω-κλώτσα και τα ρέστα δικά σου» μου λένε κάποια μέρα δίνοντάς μου ένα ολόκληρο - και σημαντικό για την εποχή - δίφραγκο (αγοράζεις μια ολόκληρη σοκολάτα τότε με αυτό). «Τι είναι αυτό ρε παιδιά;» «Πήγαινε, ξέρει αυτός». Φαντάστηκα ότι θα ήταν κάτι σαν κουβάρι, σαν νήμα της στάθμης για τη δουλειά τους κι έτρεξα για το καφενείο. Ο μπαρμπα-Θανάσης όταν του είπα τι ήθελα νόμισε πως τον κοροϊδεύα και με έδιωξε κακήν κακώς. «Δε θα είχε, γι' αυτό σε έδιωξε» μου λένε όταν τους λέω τα καθέκαστα. «Δεν πειράζει, πήγαινε στις κυρα-Γιούλας. Αυτή θα έχει σίγουρα». Και με περισσή και πάλι αφέλεια ξεκινάω όπου βρίσκω την Ντίνα στο πόστο.

«Ντίνα, μου είπαν τα μαστόρια να μου δώσεις μια σήκω-βάρα, σήκω-κλώτσα». «Πώς τη θέλεις με τον πήχη ή με τον πλάστη;». Και φανερά δυσαρεστημένος που δεν ήξερα το αντικείμενο ώστε να δώσω την κατάλληλη απάντηση, γυρίζω πάλι πίσω να φέρω την απαραίτητη διευκρίνιση. Δεν είχα προλάβει να βγω από το μαγαζί όταν η Ντίνα τρέχει και με αγκαλιάζει. «Βρε μικρούλη, σε κοροϊδεύουνε!». Και τότε, αυτόματα συνειδητοποιώ την έννοια των λέξεων λες και μου έγινε η πρώτη προσχολική συντακτική ανάλυση. «Άντε, πάρε μια καραμέλα και να προσέχεις άλλη φορά». Φανερά ταπεινωμένος αλλά και εκνευρισμένος ξεκινάω για το γιατί όπου τους βλέπω να με περιμένουν με

κοροϊδευτικό χαμόγελο. Τους πετάω με θυμό το δίφραγκο, μα αντί να εισπράξω έστω κάποια ένδειξη συγνώμης αυτοί ξεσπούν σε γέλια, αυθόρμητα και ηχηρά, που μου φάνηκαν τότε περισσότερο άπρεπα απ' ό τι πραγματικά ήταν. Γιατί δεν τους ήταν όλο αυτό τίποτε περισσότερο από ένα ανώριμο για την ηλικία τους παιχνίδι, ένα αθώο αν και κακόγουστο αστείο. Και νικημένος, σαν κλωτσοπατημένο γατόπουλο, παίρνω το δρόμο για το σπίτι.

Ίσως στιγμιαία να με πλήγωσε εκείνο το γεγονός, σήμερα όμως το θυμάμαι με πολύ εύθυμη διάθεση και σε κάποιο βαθμό νιώθω τυχερός που το έζησα. Γιατί πάντα, το καλό και το κακό συμβαδίζουν, όπως συμβαίνει και με τις όψεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Και πράγματι, ενάντια σε αυτή την έστω και άδολη κοροϊδία, κάπου παραφύλαγε ως αντίδοτο μια υποψία αγάπης και συμπάθειας, η απλή και καλοκάγαθη διάθεση της Ντίνας. Κάθε φορά που τη συναντώ μου έρχονται αυτόματα στο νου εκείνα τα λόγια της, «βρε μικρούλη, σε κοροϊδεύουνε!» και η ζεστασιά της αγκαλιάς της και της ψυχής της. Απλές στιγμές αλλά έντονα συγκινησιακές, απλά περιστατικά αλλά ανθρώπινα, που μπορεί να μας σημαδέψουν για χρόνια και να καθορίσουν οριστικά τις σχέσεις μας με κάποιους ανθρώπους.

Όλα πλέον στο θολό τοπίο των αναμνήσεων, όσο ασήμαντα κι αν είναι, όσο απλά και καθημερινά, αποκτούν μια ιδιαίτερη γοητεία. Ακόμη και από τα δυσάρεστα γεγονότα αναδύεται σήμερα κάποια μαγεία, η μαγεία εκείνων των νεανικών χρόνων, των χρόνων της αφέλειας και της αθωότητας που μόνο η ετυμολογία της ομορφότερης ίσως ελληνικής λέξης μπορεί να την εκφράσει απόλυτα: Ν Ο Σ Τ Α Λ Γ Ι Α. Ο πόνος του γυρισμού, ο πόνος της γνώσης ότι ο γυρισμός αυτός ποτέ πια δε θα υπάρξει και πως ότι τότε ζήσαμε έχει χαθεί στην άβυσσο του παρελθόντος για πάντα, δικαιολογώντας σε κάποιο βαθμό την εμμονή αυτής της γραφής.

Συνεχίζεται.....